

אבא – יעקב פרידמן

את המנגינה הזאת אי אפשר להפסיק לנגן.

אני מסתכל במראה מקרוב

ורואה אותך:

מלאך מסלם יעקב.

את תקליט ארף נגן

לא פסיק,

לא נקדה,

את המנגינה שלך,

אי אפשר להפסיק לנגן.

אני מבטיח לך

וזאת לתעודה:

כל עוד הנני כאן

אני תבת התעודה שלך.

אשמר נפשך אשמר,

מכל משמר.

הן אפשר אלוהים,

שלא יהיה זה כבר מחר ?

שיבולת-

"אתמול בשבע בערב כשהשמש ירדה ועלתה בבוקר חדש מעבר לענן רקדת את ריקוד חייך האחרון. רקדת גבוה גבוה, בתנועות רכות, בכל עוצמתך ועדיין בשקט. היית מסביבנו ובתוכנו, איתנו ומעלנו, עד התנועה האחרונה. עם טעם של גלידה על הלשון, שלימה ומליאה, טובה והכי הכי אמיצה בעולם. אמא שלי, גיבורה בחייך ובלכתך. רקדת אצלי בנשמה עד נשמת אפך האחרונה וכך אני מתכוונת לזכור אותך. אל תנוחי אמא, המשיכי לרקוד מעלי. אני רואה אותך, תשמרי שגם אני אמשיך לרקוד"

אור –

סבתא,

זהו, הלכת וכבר קשה שאת לא איתנו.

מאז ומתמיד היית הכל,

היית החביתה כשכולם קיבלו ביצה קשה,

היית העגלה שהסיע אותנו בקיבוץ במקום ללכת ברגל,

היית השקט כשהכל היה קשה
היית הדבק כשהיינו צריכים שייכות,
ובעיקר, פשוט היית שם כל הזמן.
אז עכשיו כשאת לא כאן והכל הפוך
אנחנו מבטיחים לך שאנחנו נסדר את הכל יחד, ונמשיך לאהוב בגדול.

אורנה -

מלכה פרידמן
אשה קטנה גדולה
טיפלת במשפחתנו 15 שנים,
היית המשען שכול אם עובדת חולמת עליו
היית הסבתא האמיתית של הילדים
בפרטים הקטנים בכביסה המתקפלת, בסדר הרגעי אליו היה הבית מגיע חמש דקות לפני שאת
הולכת
" עוד שני רגעים " היית אומרת לי , " והכול יהיה מוכן"
עולה ויורדת במדרגות ,,
כול ערב טלפון, מנהלות את הלוגיסטיקה , את האופרציה
וכך נבנית לה אהבה ואיכפתיות
ושליטה בפרטי הפרטים.
ודאגה עצומה כשאחד מהם לא בטוב, וגאווה עצומה אף יותר שכולם יוצאים לחיים לומדים ומסתדרים
ומאושרים
אל תדאגי היית אומרת לי - הכול יהיה בסדר
אל תדאגי אמרתי לך, הכול יהיה בסדר
והבננו בדיוק מה זה הבסדר הזה.
מסודר ונקי, ריחני, ללא תלות , ללא התבזות , ללא סבל
באומץ רב. נדיר האומץ הזה שמצוי באישה קטנה גדולה שהיית .
עכשיו- תנוחי
אוהבים:
אורנה, תמר, אלעד, יותם, יפתח ויואב